

MAANDAG 18 JUNI 2018 - COMMENTAAR

COMMENTAAR

KAREL VERHOEVEN

De stille revolutie in hoe we sterven

Woonzorgcentra benadrukken graag dat bij hen 'een nieuw leven' begint. De realiteit is dat almaar meer hoogbejaarden er doodgaan, sneller nadat ze er gaan wonen zijn. Sommige centra houden hun gasten minder dan anderhalf jaar. Dat ligt niet aan de woonzorgcentra, maar aan de spectaculaire veroudering, aan de unanieme wens om zo lang mogelijk weg te blijven uit woonzorgcentra, waardoor mensen die er toch naartoe gaan, meer zorg behoeven en dichterbij de dood staan. Er is dus een revolutie bezig in waar en hoe we op hoge leeftijd sterven. Maar dat gebeurt in stilte. Veel woonzorgcentra praten nauwelijks over de dood.

Dat laat zich het hardst voelen bij de vraag hoe dat nu moet met euthanasie. Het is frappant dat er, zestien jaar na de goedkeuring van de euthanasiewet, nog altijd rusthuizen zijn die verkrampen bij een euthanasieaanvraag. Allerlei taboes worden gelicht – seks bij hoogbejaarden, nieuwe relaties in het rusthuis, hoe het moet met getrouwde stellen en met een demente partner – maar het meest evidente en prangendste, de nakende dood, blijft onbespreekbaar. Nochtans hoeft het debat over het voltooide leven niet uitgediscussieerd te zijn om open gesprekken te

kunnen voeren over wat mensen als een goed levenseinde beschouwen. Dat begint bij zelf kunnen aangeven in welke omstandigheden je nog wil gereanimeerd worden, geopereerd worden of in leven gehouden wil worden.

Wellicht remt een combinatie van ongemak en angst de rusthuizen. Ongemak wegens het grote taboe dat de dood in onze maatschappij is. Angst wegens de vrees dat euthanasie als een infectie zou gaan woekeren onder de hoogbejaarden, een vrees waar geen enkele grond voor is. Strikt genomen hebben woonzorgcentra niets over euthanasie te beslissen. Bij gebrek aan kennis van de wet ontzeggen sommige hoogbejaarden niettemin hun rechten op een zelfgekozen dood, zoals uit

Het is ontstellend dat families nog de strijd voor euthanasie moeten voeren

getuigenissen in *De Standaard* blijkt. Het is ontstellend dat families die strijd nog moeten voeren, die al lang door parlement en rechters beslist is.

Rusthuizen hoeven zich niet om te vormen tot sterfhuizen. De goede dood gaat samen met het goede leven. Maar in die hulpbehoevende hoogbejaardheid wordt helderheid over de dood een onmiskenbare voorwaarde voor dat goede leven. Als duidelijk is hoe het kan eindigen, als de opties voor euthanasie helder zijn, als de palliatieve zorg in rusthuizen explicieter wordt, openhartig en met veel expertise door personeel dat ervoor bijgeschoold wordt, en beter ondersteund door de overheid, dan kunnen rusthuizen nog nadrukkelijker inzetten op voluit leven zolang het mag duren.

KAREL VERHOEVEN

Karel Verhoeven is hoofdredacteur van De Standaard

Meer artikels van Karel Verhoeven ►
(<http://www.standaard.be/auteur/karel-verhoeven>)

LEES MEER

22/06/2018 | 'Geen mens moet alleen sterven'

(http://www.standaard.be/cnt/dmf20180622_03575313)

19/06/2018 | Euthanasie is een recht

(http://www.standaard.be/cnt/dmf20180618_03569149)

18/06/2018 | 'De huid volgescholden omdat ik euthanasie wilde verlenen'

(http://www.standaard.be/cnt/dmf20180617_03567141)

16/06/2018 | Rusthuis/sterfhuis?

(http://www.standaard.be/cnt/dmf20180615_03565188)

15/06/2018 | 'Weten jullie wel wat ze vraagt? Dat is moord, hoor!'

(http://www.standaard.be/cnt/dmf20180614_03563328)

rd.be/extra/sta